

Наука III тисячоліття: пошуки, проблеми, перспективи розвитку

Лексико-номінативна частина - компонент макрополя «психічний стан» - підрозділяється на шість полів базових психічних станів.

Іменами полів є іменники *страх, занепокоєння, злість, смуток, радість, сором*. У кожному полі виділяються також мікрополя, наприклад, у полі «страх» виділяються мікрополя: *боязкість, боягузтво, побоювання, переляк*.

У результаті дослідження матеріалу етимологічних словників з метою описати становлення концепту «психічний стан» ми робимо висновок, що основним засобом організації концептів «страх», «занепокоєння», «злість», «смуток» є концептуальна метафора «холод», а концепт «радість» пов'язаний з «бажанням».

Нами виявлено нерівноцінні парадигматичні можливості моделей, що пояснюється різними причинами: конструктивними, морфологічними.

Розгляд мови в тісному взаємозв'язку з її носієм спричинив суттєві зміщення акцентів у різних аспектах лінгвістичних досліджень.

Згідно з антропоцентричним підходом у центрі аналізу лінгвістичних аспектів мовної комунікації є мовленнєва система як один із проявів людської діяльності. Людина і суспільство впливають на мову, яка демонструє культурний розвиток нації, відображаючи у своїй системі духовне життя людини, її особистісні якості, соціальну, професійну і культурну диференціацію суспільства.

Перспектива проведеного дослідження щодо позначень психічних станів може знайти застосування в розвитку теорії лінгвістичної антропології.

Література

1. Беляевская Е.Г. Принципы когнитивных исследований: проблема моделирования семантики языковых единиц / Е.Г.Беляевская // Когнитивная семантика: материалы 2-й международной школы-семинара: в 2 ч. - Тамбов, 2000. - Ч. 2. - С. 8-10.
2. Болдырев Н. 2. Кобрина Н.А. Когнитивная лингвистика: истоки становления и перспективы развития / Н.А.Кобрина // Когнитивная семантика: материалы 2-й международной школы-семинара: 9 в 2 ч. . - Тамбов, 2000. - Ч.2. - С. 170-175.
3. Рахилина Е.В. Основные идеи когнитивной семантики / Е.В.Рахилина // Фундаментальные направления современной американской лингвистики. - М., 2002. - С. 371-389.

ANTROPONYME IM HEUTIGEN DEUTSCHEN JARGON

(Gutnikowa A.W., k.d.Phil., auss.Prof.)
Mariupoler Staatsuniversität, Mariupol, Ukraine

Unter den vielen Varianten sozial geprägter Sprachstile spielt der Jugendslang eine besondere Rolle. In der modernen Sprachwissenschaft werden verschiedene Methoden der Forschung der Jugendsprache eingesetzt. Es wird im Allgemeinen diskutiert: zu welcher Sprachkategorie sie gehört, ob sie als integrales Phänomen existiert.

Aus der wissenschaftlichen Literatur zu diesem Thema kann festgestellt werden, dass Slang eine Gruppe von speziellen Wörtern oder neuen Bedeutungen bereits

II Міжнародна науково-практична інтернет-конференція (25-26 квітня 2018 р., м. Бердянськ)

existierender Wörter ist, die in verschiedenen menschlichen Assoziationen (Professionalität, Alter, Sozialität) verwendet wird. Slang ist durch einige soziale Einschränkungen gekennzeichnet, aber nicht durch eine bestimmte Gruppe, er ist integriert und hat keine klare soziale und berufliche Orientierung, darum kann von Vertretern verschiedener sozialer und Bildungsstatus, verschiedener Berufen usw. verwendet werden.

Synchronisch werden die Bereiche der Jugendbeschäftigungen offen, die den Jugendslang mit einem eigentümlichen Vokabular ergänzen. Dazu gehören: Schulen, Hochschulen und Lyzeen, Universitäten, Vereine, informelle Jugendverbände, Computerspiele oder Spiele, Kommunikation im Internet oder SMS-Kommunikation, Drogensucht, Kriminalität, Musik (Showbusiness), Sport usw [3, s. 50].

Die Diachronie erweist, dass als Jugendliche nur junge Menschen im Alter von 15, 20 und 25 Jahren behandelt werden. Gleichzeitig verwenden verschiedene Altersgruppen unterschiedliche Slangvokabeln und kodieren den gleichen Inhalt auf ihre eigene Art und Weise. Vom Standpunkt der Psychologie aus reflektiert Slang die Lebensweise derer, die ihn benutzen, zum Beispiel, die größte Anzahl wird von Namen erfunden, um sich auf eine Person und ihr Aussehen, Kleidung und Freizeit zu beziehen.

Die größte lexiko-semantische Gruppe im Slang der deutschen Jugend (65%) bildet eine Gruppe von Anthroponymen: die Bezeichnung einer Person nach dem Alter, sozialem Status, externen Daten, beruflichen Merkmalen usw.

Produktiv ist auch eine Gruppe für die Bezeichnung von Personen mit den begrenzten geistigen Fähigkeiten (*der Gipskopf, der Nixchecker, der Spacko, der Kniffel*).

Ein ähnliches Phänomen wird auch in Lexemen beobachtet, um eine zu gesprächige Person zu bezeichnen (*die Labertasche, der Labersack, der Verbalonanist*).

Um ihre Gleichaltrigen zu beleidigen und zu demütigen, verwenden junge Leute solche Slangismen, die sich beziehen auf:

- das Äussere einer Person (*der Kurze, der Nabelküsser - ein junger Mann von kleiner Statur, der Pelzklümmel - ein junger Mann mit langen Haaren, der Stopfer, die Tonne - der dicke Mann*);

- ihre Charakterzüge (*der Schlaft - die Schlafmütze, der Eisbeutel, der Kühlturm - die abgestandene Person*);

- ihre Intelligenz (*der Denkwerg, der Diddl - der Narr*);

- Verhaltensweisen und Impfunen (*der Süffel, der Diplom- der Alker - der Alkoholiker*);

- Berufe (*der Bulle - der Polizist, der Lappenwirt - der Bankier, der Ackerdesigner - der Bauer*).

Die Präsenz von Metaphern und Metonymien in der Jugendsprache erklärt sich durch die Gravitation der Ausdruckskraft und die Verkörperung bestimmter Bilder. So wird das Lexem der Kopf im Jugendslang durch Florismen (*die Tomate, der Kürbis, die Melone, die Rübe*) ersetzt, die sich visuell der Kopfform ähneln. Oft haben Wörter und Ausdrücke eine ausgeprägte, negierende Färbung (*die Tussie, die Trulla, die Zicke - das dumme Mädchen; die Eule, der Besen, die Schraube - das hässliche Mädchen*).

Der Slang erfüllt Funktion in der Jugendkommunikation eine expressive und macht ihre Sprache emotionaler und lebendiger. Die Slangwörter werden von jungen Menschen verwendet, um verschiedene Objekte und Dinge zu charakterisieren und zu benennen, um Personen anhand ihrer charakteristischen Merkmale zu benennen und

**Наука III тисячоліття:
пошуки, проблеми, перспективи розвитку**

um eine positive oder negative Bewertung einer Situation oder eines Phänomens auszudrücken.

Literatur

1. Гальперин И. Р. О термине «слэнг» / И. Р. Гальперин // Вопросы языкознания. 1956. № 6. - С. 107-114.

**МІФОПОЕТИЧНА СЕМАНТИКА ОБРАЗІВ У ТВОРЧОСТІ
ЛЕОПОЛЬДА ФОН ЗАХЕР-МАЗОХА**

Девдюк І. В. , канд. філол. н., доцент

Сав'юк А. М. , аспірант;

*Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, м. Івано-
Франківськ, Україна*

Однією із сутнісних граней творчості Л. фон Захер-Мазоха є фольклорна інтенція його авторської художньої свідомості, а також звернення до архаїчних первнів та етногенетичної колективної пам'яті. У художній товщі творів «Мертві ненаситні», «Опришок», «Дон Жуан із Коломиї», «Свято обжинок» та ін. міфопоетична народна образність та мотиви у функціональному плані реалізуються як особливий принцип організації художньої дійсності та спосіб ретранслявання латентних кодів тексту, які, окрім його семантичного поля, розширюють і ризомне поле мультикультуральності та інтертексту.

В інтертекстуально-типологічному аспекті взаємозв'язку фольклору та літератури, представленому «еволюційною» схемою оповідних жанрів «міф - фольклор - література», очевидною є «двоїста природа фольклору», яка накладає на нього роль «культурного посередника» [2, с 57]. Сучасне літературознавство більш виправданим вважає перший функціональний аспект, що спричинене процесами культурної глобалізації ХХ ст., дифузією різних галузей гуманітарних наук, а також заміною малих наративів великими. Така парадигма актуалізує інтертекстуальність твору та, як наслідок, його відкритість у розумінні у.Еко.

Описуючи народне життя Галичини та Гуцульщини, Захер-Мазох часто вплітає в тексти фольклорну образність, мотиви, народні перекази, а навіть і пісні. Так, він знайомить німецького читача з піснею про Довбуша, коломийкою, образами мавки, русалки, потерчат, відьом, а також із релігійними і календарно-обрядовими звичаями (наприклад, після закінчення жнив) тощо. Тут і на інших подібних прикладах бачимо, що деякі дані про гуцульські повір'я Захер-Мазох черпав із польських джерел.

Народнопоетичний ареал мотивів та образів художньої літератури загалом репрезентує споріднену із міфопоетичною авторську художню свідомість. Проте у випадку творчості Захер-Мазоха маємо справу радше з інтертекстуальними запозиченнями, цитуваннями та алюзіями, аніж із іманентним народнопоетичним типом художнього мислення. Власне фольклористичні мотиви та образи як спосіб художнього мислення надає особливої атмосфери просторовому універсуму творів «Мертві ненаситні», «Опришок», «Дон Жуан із Коломиї», «Свято обжинок» та ін., структурує їх, виступаючи організуючим компонентом поетики.